

C
 පේරාදෙනි කවි
 පෙරාතැනීක සිංහාස්‍රක්ෂණ '58 - '59
 poetry peradeniya

ක්‍රිස්ටෝ ද සිල්වා,
 එම්. ඩී. වන්නිනායක
 බිජුල ජයවර්ධන
 සේමපාල උඩිකන්දගේ
 එම්. අල්. සෙනෙවිරත්න
 සූජ්‍යා විජේනායක
 ජේනෙසි අපෝන්සූ
 ලයනල් ප්‍රෝවරදන
 සරන් අමුනුගම
 වණුලාල් ශේරිච්චාරච්චි
 ගාමිනී සෙනෙවිරත්න
 වන්දුදාස මහානාම
 ඇය්. ජයසුරිය
 විමල විජයසුරිය
 විමල දිසානායක
 වින්දුවන් කරුණාරහස්‍ය

රාජුපාර්ති
 M. P. ඉරාචනායකම
 සි. තිල්බෙනාතන්
 වො. කාසිනාතන්
 Ashley Halpe
 N. C. Wickremesinghe
 Sparling De Coste
 M. I. Kuruvilla
 Patrick Jayasuriya
 Susanna Somtilleke
 vegama

2

808.81
 SEN

edited by
 GAMINI SENEVIRATNE

කා.ඩ නුපාල

අරුණාචලම හොලාව
ලක් පරාදෙනිය
න්දේ දෙකිය.

24/10/1959

න්. මිත්‍රියෝගාර,

අංශුල්‍ය මණ්ඩල
කිලුවනෙහි යෙදීමේ තුළ
හෝම් තැන.

K.Indrapala
Arunachalam Hall
University of Ceylon
Peradeniya.

0369?

poetry

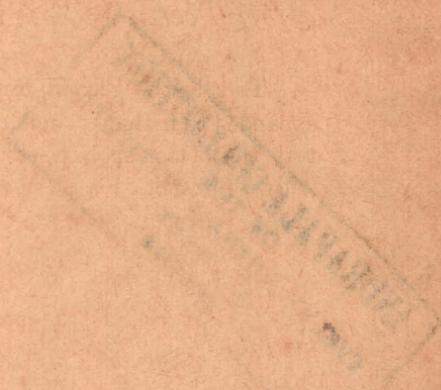

2

Peradeniya '58—'59

808.81
SEN

A Poetry Magazine

This is the second issue of Poetry Peradeniya. It has been expanded to include poems in Sinhalese and Tamil as well, that they may the better explain—and justify—its title by making it more truly representative of such campus poetry as has not been, properly, recorded on writing-tablets, Union Society magazines, and the like. And in the hope also of exploring the problems which face the writer in Ceylon who has had a bi-lingual education—and that, of course, includes everyone at the University at present,—we have published them, regarding them for this purpose as specimens illustrating a particular problem of expression.

This problem however is not the simple one of one's relative competence in handling each language. For the question of the nature and limits of the experience that could be apprehended and communicated through each hovers behind the primary one of choosing one's medium; and beyond it remains the problem of adapting the language of one's choice and rendering it capable of accommodating fresh attitudes. This still may seem to be the single question of competence; but to restate it so is to suggest that the writer in Ceylon today, must pick his medium of communication with an eye on his subject; and that writing in the one language rather than in the other makes a difference to the total significance of what he has to say.

In Sinhalese we have a language eminently suited for preaching in; fit also for song, farce, and light comedy,—but scarcely for the ‘heightened speech’ which is the essence of all poetry,—especially the poetry of the tragic stage. In “~~මෙමුව~~” certainly, a dramatic tension was built up without the language at any point becoming shrill, but it was a tension partly effected through the rhythms of dance-step and drum.

It is therefore obvious that the task before the writer in Ceylon is that of fashioning a new language of experience at every level. New words must necessarily be coined, and old words employed in fresh context; but such coinages will become current-only in proportion as they are simple and precise.

It would not be irrelevant therefore, to preface these poems with a few comments on particular points which arise from this general question. We confine our remarks to what has already been attempted—in the realm of poetry. Does the new verse satisfy these tests of precision and simplicity,—that is, of being at once intense and intelligible?

To begin with, some of the images taken over from English, particularly from Eliot—such as the one of the cat in ‘මහල්ල සහ අදර’—have simply failed to click. The transmutation, again, of an English idiom into

‘ඉදි කටුවන් ඇත පිදුරා ගොඩේ
අගය එය මූල්‍ය ජ්‍යෙකයෝ’

fails, through not in the same way. But they fail not because particular literatures exercise a monopoly over certain ideas, but because they are inappropriate and fail to fit in within the context of the particular poem. ‘ඉදි කටුව’ used in this context ignores an essential quality of the needle, other than its size, namely, its capacity to prick, perhaps to hurt. By contrast it is effectively used in ‘රෙය සෙදුර’—

‘පපු මස එද රසකැවූ සිංහ නන
දහසක් එක්වන් මෙන් ඉදිකටු
හද ඇහරයි,
යන්න, යන්න.’

The experience of a literature must first enlarge sensibility of the writer—not merely stock his memory with image and line—before his work can truly be enriched by it.—And this also argues the point made in the ‘නීජදායා’ that a poem should posses an organic unity.

It is not our intention here to argue the merits of free verse—it has been competently done elsewhere—but to propose rather, the need for a certain check on that freedom. The desire to break away from the constricting demands of the traditional forms of verse was the basic impulse which led to the emergence of the new school of free verse. The spurious romanticism of the ‘Colombo School’ of poetry, the conventionalised descriptions of nature, with the ‘pathetic fallacy’ much in evidence, the set themes of love, death,

and the iniquities of society, and the procrustean measures of the four-lined stanzas, made a reaction of this kind inevitable. Unfortunately the argument of the critics of the new school that these rigid forms and this poetic diction are an obstacle to the precise expression of ‘the poets thoughts and feelings’ has been taken at its face value, and the ‘freedom of structure’ has become for some a licence for crude technical devices.

It is of course necessary to experiment in rhythmic forms, but the relatively wide scope which free verse permits for the ‘rhythmic enactment of the sense’ has already been misused to a point at which the labour of the oxen up-hill is sought to be suggested by the too literally visual composition of

‘ප්‍රිකල ගොනේ
අදුපන්
හපුතල්
සහව—’’

The considerable rhythmic variation possible even in ‘මැසම’ poetry is well illustrated by these very lines which in the original adequately re-enact this movement in a single line. On the other hand, there is a true rhythm, a vigour in the line and a point in the repetition in the last stanza of ‘ගැහැනීයකතේ ආදරය’. From the accents of fear and suspicion of the hunted animal in

‘මගේ අශේ මොලකාටී මස
බබේ හපුරු ඇමිලි වලින
කඩින්ටෙපා කැලී වලට,’

there is a turn, and

‘සිහ පරිසිදු පරිමියෙක්ම
පෙම් කළ මූස් අන් තිරයට’

captures the fine pride in the tones of the man as he turns away from the self-avowed fickleness of the woman.

The superficiality and the general thinness of the personal element in the poetry of the ‘මැසම’ mode are balanced today by the raw outpourings of emotion in ‘නිසාය’ verse. And the seminal works of Siri Gunasinghe and Gunadasa Amarasekera,

inadequately absorbed, have brought forth such bloody issue as 'වහලාත්‍ය සිංහය,'—and many others, half-realised and incomplete, aborted, all, before their time by the combined surgery of poet and press.

This indiscipline is associated also in the new verse, with a weakness, perhaps shared by the 'Colombo poets,' for making sententious statements on human life, by an unhappy tendency, accentuated by a preciosity betrayed by repeated statements of the theme, to abstract philosophy out of half-realised situations:

'දිරුණු ගැලක් මූල ජ්‍යෙෂ්ඨම්,'

or again, 'නිය කළගෙවියක්

'මූල ජ්‍යෙෂ්ඨම්.'

We would like to conclude these remarks on the poetry with another on a subject related to it. Most movements which begin in a reaction of this kind in its natural search for a focal point, end to solidify into the literary clique. We have no doubt that the poets of the 'Peradeniya school' are well aware of this; but it must bear mention here, as there can be no more barren organism than a mutual-admiration society with a dogma of its very own.

We have published here poems which employ both techniques. Our only test for inclusion has been that they be fresh, unpretentious, and carry the impression of genuine perceptions. These are not essentially critical values by which the relative levels of success of a poem may be measured. We have indeed neither insisted upon nor searched for significant statement. This is essentially minor poetry; but within the limits suggested, adequately communicate such moments of experience as may be worth recording. The Tamil poets seem to find a common theme in love, but those writing in English and Sinhalese could hardly be expected to grant them a monopoly over the subject. Some of the English poems are perhaps more sophisticated than this suggests—and perhaps our apologies for it are due as much to the reader as to the poets. Nevertheless we have some hope that some at least of these poems will leave the reader the richer for having read them.

කුස්සේ ද සිල්වා.

බස් නැවතුම් පලේ ඉදන්

බස් කැවතුම් පලේ පාඨ
ගනිය ඉවසගන්න බැරව
හම කුණුම්බිනු බුදු කුස්කෙක්
අයිතක තේදී උප්‍රිඩලීම්.

කපුවෙක් ගොරහැඳි හඩිදි
ඉතිලී පැනයයි ඇතට
දිං හිටි ගස් ආවස්කිල්ල
අවතාරෙකි එක විදියක

ලොකු පොත් වැල්, ගස්, ගෙලවට
අතුරා සිප ගන් ගමන්ම
දරදුම් ති වියල් ගොස්
තැනෑ කිසි පණ ඇති ගනියක්

තාරපාර ඇත බිං
පු අයේ දුන් හරින්ට මට
මිරිවා තලියයේ සුදුවට
මගේ ජිවිතෙ තිල්ලවන්ට
දිණුකළ ලෝදිය බදනකි.

කථතාරෙන් තැයි උණුපුම්
මිනිවිද යයි මගේ සිරුරෙන
වුනාකුලින් ගොර අහසේ
කිව එක තද කිරු රැස් ගොණු
අල්පෙනෙනු තුවූමෙන් මා
අශ පහරයි දිලිඹි දිලිඹි

ඇත ජේන තාර පාර
රනුවට අර අර ජේන්කෙ
බිසෙයක් වාශයයි දුනෙන්කෙ
සෙමින් සෙමින් ඇදි එන්නෙ
මරුද? මරුගෙ හෙවතාල්ලද?

බසෙව ගොඩි සෙමිනිව
හැකෙන් බියෙන් කැලැස්තිලා
බුදුව, මම එකි වට පිට
අදුරු බසේ කුවුම් වැසුණු
තැනෑ මට ඉඩ ඇති ගනියක්.

කිස් මූන් බස් රටිය අදුරු
තරුණ මක්ල මූෂණ රැසක්
එහෙන් මෙහෙන් මට ගොල්මන්
කර කර මා තිය ගන්වසි

ජ්‍යෙෂ්ඨ උගුරදණි
බැහැ මට දුන් පූජීම ගත්ව
එකෙන් මෙකෙන් කෙරපි එනු
තද ගතියක් ඇයි දුනෙන්හේ

ඩ්‍රිහුණු හරිම පුදුමලි ඇයි?
ඇඟෙන් ඇට කඩු පමණයි
දෙකෙන් මුවට එක් ගොයීන්
මරණය දැක තියෙන් වෙති

කොශකද යන්නේ නුවරටමද ඇ
ඇඟෙන්නේ නැත්තේ ඩිරිද ඇ
කොඩිදුස්තර ගොරටන්නේ
රියදුරු සිඹු විකලුවුවකු
ලෙස හෙම්ට දිග කළු රාජ
පාර දිගේ කනා නැතිව
සමපල්ලා, කොයේ විදුහා
ගෙන රිය ඔහෙ පදුවන්නේ.

ඇත පාරෙ තිරු රැයි වැදු
කටතා, මිරිඹුව මා දැක
දිවත්ති බසයේ පසු පස
වේලෙක හනික රත්තයෙන් බැහැ
ල් ඩදස දුවත්තන් සිනෙයි
ලේන් කොශකද අදුරු බැඳේ
ම්වන් ගෙන තොතුවත්තිම
හෙමින් හෙමින් ඇදි යන්නේ
දිග්කළ රාජ තාර පාරෙ
කොපෙනෙන කෙළවරක් කරා

කොඩිදුස්තර යළිම, දෙස
රට, බලා-අශා පහරයි
මිට ඔවුන් නුවරට
තිනෙන් බය වුණා වාග
කියන මගේ දෙනෙනාට දුර
පෙනෙයි කොකක් දේවාලෙකා
කුවුත්වකින් ඉඩේ ඇරුණු
තද බදුයෙන් වෙන්වුණු ඇයි
පියඩා දුවහයි ඒ දෙස

අශගපත ඇති වියලු ගතිය
හදුවත ඇති පණ නැතිකම
පහවන්කට අත්ත පාත
එක් ගියඩාන් ලැබේයිද මට

ඡ්‍රී. ඩී. වන්ඩිනායක්.

හමේ වැවේ කොමලිය

නියගෙන් දුෂී යනවිට වන්තියම
ඩාලෝ ත්‍රිව්‍යම්න් නිල්පෑහැ වතුර
පූවදායකත්වය අමතක නොවෙන
ගෙන එය ගමේ වැවේ කොමලිය යයන

ඡ්‍රී ප්‍ර
ද ප්‍ර
ජ ප්‍ර
ක ප්‍ර

දැලිසෙන සිලු, මාතෙල් යුතු පුද්ව
නිල්පෑහැ වින්තය දවටා තුරුණු
දහලන රු සපුව දුටුවෙන් නිතර
නොතැසෙන මිශිර පවතිය සඳහවම

පූ දේ
බ දේ
ල දේ
හ දේ

රුව බිල බිල තිදගනීමින් ඉවිරු
සැකසෙන භාම නිවාඩුවකම පුවය
“බොරු මූහුණකින් සැරපුණ ගැහැණියගෙන
මට කුමකවද? ඔබ අයේනෙක් කුමරි

කොනෝ
දු නො
සෙ නො
ය නො

අසරණ ගැමියකට හැමිට සෙන
වැවේ කොමලිය මගේ රස නො දෙන
සැනසෙනු පිළිසිය දිවියේ අමරස
පුදුවල්ලක් වෙන්න මට දෙනවද?

සෑ දු
පෑ දු
ලී දු
හා දු

බක් මි - කුමුක් - මාදා ගස් කහර
නොසැලි සිරී එබාග් රැකවරණ
එක් අත් තිර ලිකිණින් ගි ගයන
පුදු හාසයෙකු එ එන්නට සිතය

ව ච
ය ච
ලී ච
ම ච

නිතරම වගේ ඔබ වට පිහන
සෙල්ලම් කරන මිනුරන් පිරිසද
මා එනනෙක් කුමුන්ගෙන් තැරගෙන
පළදිනු මිතාවි, තව තව මාතෙල්

ම, ප්‍ර
ය, ප්‍ර
ප, ප්‍ර
ච ප්‍ර

සැඩිරි කරණ කොට වන්තිය දුට්තන
ඕඛගෙන් කෙරෙන සේවය වෙන කවිද
කිමට තාන්ත්‍රව - ගොවිනැන පිළිසිය
සපයන කුමරියට කට් දම බඳුම්

ඡවල්
ක ලේ
ජ ලේ-
ගෙල්

ලදයේ සටස මෙන් එක ලෙස කද
බැංවද නිවාඩුවෙදී රුව පුද්
වෙන් වී සිරිම්, පසුවෙන මොනෙතක්
ඕන ගැන සිනිමන් මට සැනපුම

ප, නො
මූ නො
ග, නො
තා, නො

බජල පෙනවරදන.

ඔබට ආපසු කෙසේ දෙමියෝ හි

දැන පෝලා පසුව කාර
ගර බේර වටන එක එක
තතන තතන,
තහු කළියක් ඇගේ නාමෝට,
විරින්තනව, මේසේ මත ශදු
-අඋලයේ නවබුනක් වාත්‍ය.

කාලයේ වේළුමට කරමි
වැටී දිරනා, කොළ ගෞඩක් වැඩි
ලිපුම මිටියක්
පැමිණ ආපසු,
තිබන් පටියෙන් කැඳී වෙන්වී
සුලං දහරක සුපුම පකරව
විසිරිලා, කාමරේ සැම තහැ,
එමේ හිද ගෙන, යහුන් වෙස්ගෙනා
විෂින්තනව, අකුර, නියව;
-අඋලයේ නවබුනක් වායේ.

පැමිණ ආපසු
විරින්තනව,
-අදර, මූල්‍යෙක ගෙත්වී ඇස්මෙන්
ලිපුප්ප; මගේ කුරුපු අන්සන-
“බලේ වේවැයි සදුකාලෝව”
කැඳී දුන් ඒ කුඩා පෙන් දෙක,
අතින් අන් බිඳ
මිදි පසුකර
කෙබින් කඩියට පයින් ගෙයේ ගන්,
කිහක් දීලා, රිදී කුලී
ඇගේ දුනින් තෝරලා,
-අඋලයේ නවබුනක් වායේ

වත්ත්තරයක,
වකුටු පාරෙක,
හුදකලාවේ ගමන් ගන් මට
මූලිය යින්,
ලෝවේ අභෙව කිහි කැ මට
ලෝවට මානෙන් පෙමිකරන්නට,
සැවිය දැන්,
මගේ රුපා,
මිබෙන් ලන් දේ,
මිබෙන් ගන් දේ
මිබට අපසු කෙසේ දෙමිදු ?

-ලිදුමාරගෙ ගොස් සෞයන්කෙමි
කන කැලුවේ ගොස් සෞයන්කෙමි
මිගොඩ මෙගොඩන් ගොස් සෞයන්කෙමි,
කෙසේ දෙමිදු මිබට අපසු.

සෞමපාල උචිකන්දරයේ.

කහමල

හද පිරෙමින් තැඹතු දුක
හම තැන්හම සුවද කටව,
වනන්තරේ බෝගහ යට
කහමල පිපුනා;

කහමල පිතිදෙන දවයේ
මූල පෙදෙසම එලිය උකා
වනය අසල ගලන ගහේ
ජල රුම් තැවුනා;

යෙන් උරනා අඩු අරගෙන
මල වෙන ඇ බමිර රෙන
මලින් ඉඩක් කොලද නිසා,
ඇ පසු තැරැනා;

සුවද විනිදි වන්තට පෙර
කුසුම තලා යෙන් ගන්තට
බමිර ගොසින් සමනළයින්
මල වෙන එවිට,

පිතිදෙන්තට සැරසෙන විට
කොක තෙක පාටින් සැරහි
සමනළයින් සිදෙනෙන් මල
වට කොට තැවුට්,

සම්බැදින් කටු ගසල;
දූතිනි පා කටන තෙන්
බොමුල සිටි කුසුම කොටයි
යෙන් රස දුන්නේ

ලොට ඇයි මල වලට වසා,
දූතිනිර හි නිකැලැල් ති
සුවදින් පිර කහමලටයි
අගතැන් ලැබුනේ

සුවද කොමැති තැන් මිහිපිට
කහමල් සුවදින් මුස කොට
වනන්තරේ බෝගහ යට
කහමල පිපුනා;

තැවතය් හද පිරුන දුක
පැනුරුනු මල සුවද තිස්,
පරවෙන කම් මලක් වගේ
කහමල කාංතා;

ඡම්. ඇල්. සෙනත්වරණ්න.

අංගේ රුව දැකීම

සොඳරු ඕබ ගත නොයෙක් අවයව
මෙන් නෙන් සහ පක්ස ඉදුරන්
ගොඳරු කරගත මහන් රසයක්
මෙම් වෙත උං කල් මා තුල
අවිලුගන් යශයක දිගැසිය.

ඕබේ නෙන් බැඟුම්න් පෙනුනේ
ඕබේ කම්මුල් රුව පෙනුනේ
ඕබේ සිරුතේරහි නොයෙක් අවයව
කදිම ලෙස වෙන් වෙන්ව පෙනුනේ
රක්ත වර්ණව ඇවිලුගන් ඒ
මහා තිණිකද ඕබේ අවයව
නිතර එලිකළ නිසය දිගැසිය.

ඩිගුම් දිගන් හින් තරකය
අන් ඉටිනැලු විදුලි එලි යා
පරාප බිජිපුණු පූලා කෙලුවර
සිනිදු වර්තා මකද පතිතව
නිවා මා කදා සිසිල් ගැන්වී

ඕබේ රන්වන් පැකාය පියකරු
පූවද පුසිනිදු සොවුන් දේහය
අව සැකිල්ලක් අවට ඇයේ මස්
ලෙසින් මා කෙන්
පියව ඕබගේ රුව දකින්නේ
ඒ නිසය උදා.

සූජනා විජේනායක.

පාඨවන කෙත

දිව සහි මයේ වසර දියකේ, ව කෙතක
සරු බව රැකෙන ලෙස ඇට මයේ පොකීර
ඡලුන ගුහ මොංහාතක පෙරතිමිනි
චිජ්‍රව වැපුලුවෙම් නොතුපුග සිංහ

ක ලං
හ ලං
බ ලං
වෙලං

ලිංුලේ කදාල දියරින කෙතමතය
පණතල පොවන අකරම හැම උදය
හිත පුව නොවන අකලව වසේ පුලුග
අසලව නොඟන ලෙස තැබුවෙම් පටුරු

ක වං
හ වං
ප වං
ම වං

අරුණුලු කෙදිගලන විට තුඩි කපෝලු
ලා තිල් පැනෑ ඇදුනි කෙන තුල පැනුව
තෙල් ඉතිරින ගොඛ අග මල් කැකුල්
මතිකම් කරන කළ දුටුවෙම් සෙනෙහ

දී ග
ලැග
තාග
ග ග

කාදුයෙ කුරුල්ලා නොදුනිම අපට
දුනිල්ලන අතර සෞම්භය සදුනිරණ
කරලින් බිරව තැලවෙන සරු කෙතව
මේ කුඩා එකින් එක වැනුරුනි ගුවන

හොරු
රු
අ රු
පු රු

දෙවනය් කරවම්න් කැඟි කෙන සුරය
පිරිසක් ඇදුනි පෙරවම කඩු කිනිසි
යදමින් වෙළුනු වැටකටු කෙන වටෙනි
කොක්ජඩ තැගයි ජය කෙහෙලිය තැගන

මැද ද
අ ද
බැ ද
ලෙදී

මෙනුවක් කළ සිනෙහි ඉදිවුන තව
එකිනෙක ඇදුවැටී වැනීරෙයි තිම
සැගවෙන විට දී පුතුදම බලයක
රසයක් දුනෙයි ජීවීනයක වහ

මැද රු
අ ද රු
රැදු රු
ක ද රු

ප්‍රීනෝසි අමපාන්සු.

සොදුර හා අදුර

“තවම ඇය මගයි”
හිත කොදුරන මූණ්
යටට තිලිනිය
පියවිණු දැසින්
අඟේ රුච ගැබිගන්
ලැණුපුම් කදලලේ
සුදුම්ලේ දෙකාපුල් නෙමයි විකින් වික
දෙනොමෙනි රදවා එකි ඇති ප්‍රතුරස

මගේ ඇතේ ආලෝකය යන්තම්
අවුව ඩියෙන් පෙරදින මා සොදුරිය
පෙමින් පිරිණු ඇයේ මා වෙන රදවා
සැහපු මූර ඇ අද නොදකිය මා

ප්‍රීතියේ මිහිරේ දේරවුව ඇර
මග පෙන්නුවේ මට ඇයමයි ඉස්සර;
අද එකි ඇති ගත අන්දකාරයේ
හුදුනාම් පිළිරු අත්‍යාමින්.
නැලුවේ ලඟ හා ඔපකාල රුචුවුන්
නොදිරිම් මග සොදුරියගේ හදවක
රස්කල වස්තුව
බොරත් කැවයි මා

රස අහරෙක ඉවවැටුන
බොකො දට්ස
කුසකින්නේ සිටි අන්දයකු වගේ
දුවනෙම්
හැප්පෙම් අදර කදන්වල,
ලැල්වූ විසකුව ඇනෙයි කකුල්වල

රිය වැදී දෙලන භාවකු දක
ඉමිලෙන දධියක්කාරයකු වගේ
සොදුරිය හාන හිජාහඩ
පිටතින්
අදර පලාවින් කනෙකි වැදෙයි.
එද, ඉන් මතුවිය මා හද ප්‍රෝමය
බාගෙට පණ්ඩිය සනෙකු තැගෙනුයේ
දිවියට බ්‍රාපේරෙන්නුව එක්කල.

ලෙනල් ප්‍රමාත්මක.

සමනලයා

නිලඩුරේහි ඉහල	නෑග
දේවීලියන් සමඟ	පැග
දනිම ඔබ බොහෝ මල්	
කුමරියන් සෞයන	ව ග

පදරුවේ දැන	කාර
ඕඛේ පසුපස	කූර
ඇටින් දහකරන මූණ්	
ඔවුන් ඔබවයි	බාර

ඕඛේ කඩිසර	ක ම
ද්‍රව්‍යමකව ගනීනි	සෑම
මලක යෙන් උරක විව	
කොකලන්න ආයගේ	පැමි

සරත් අමුණුමෙ.

විදියේ හමුව ප්‍රමුණ්නා

“යහළට ඉවසන්න මොහොතැකට
මා ඕඩට ආදරය කළ තිසා.
ඔබ මා අමතක කළද ඉදලා;
සැමදුම මට එකම කළටරයි
ලිදයට මට පායන්නේ අදුරයි
කවසට බයෝයන්හෙයා අදුරයි.
ඔබ මා අමතක කළද ඉදලා
තිස්පැයෙම මා, කිටී කිටියේ
තතිකමේ ඒ රැඳුරා උනෙන්.

ප්‍රංචි සන්දියේ සිට මා දත්තෙයි
දුන් අනක බලකට, මා හමුව කළ
මා දුව කළ උත් ජනෙල වහකට,
දෙර පළේ තදුකර අගුර දමා;
මතකද යහළට මතකද ඉස්සර
අපි කැම මහ රු කොන් හඩ තළමින්
අදුරා විදියේ කඩිල අයෙන්
මිද් පූජ බිවි හැටි එක කුසලානේ
මතකද යහළට රන්තරා ඉස්සර
කළටර අහයේ පැදේදි පැදේදි
තිනැහෙන කොට ඔහු තෙන්දෙක වාගේ
ආදරයෙන් පිරි දිලි දිලි

මා සාර කෙනේ බැත පැහැලා ඉවරයි
ඉතිරිව ඇක්කන් ඉපකාලී විතරයි.
දුන් තියෙන් මා ජ්වය අඟකළ
අල දෙල ගංගා තිදිලා වැල්ලට.
මිකුණවෙමි
මිහු කශවත්තා තිශකට
දෙපා මුල වැද වැටි, මා පහ සේද ඔහු
මිකුණවෙමි මම ක්හවත්තා තිශකට.

තමුණ් මෙය අහන්න යහළට
මොහොතැකට ඉවසා,
මා කළ දේම කරන්නට
කි දෙනෙක් විද උකුසු ඇසින් කට
කි දෙනෙක් තව විද ගිප්පෙනෙන්

හොරවක් සේ පසුව ගැහෙනමුණ්
 බවටෙන් සේ කටතමුණ් ඇයේ බිතියෙන්
 අදිරි වැවෙන කළ කැලුව මද්දෙන්
 නැංගි කැංගි ගොස් කොටුනු නිහැව
 තුවර මදීන් බැවා හොරවක් වගේ ඔහු
 වැල්පෙ: වකින් බැඳ ඇදගෙන යන්නව
 ඕන්තු කියන්කට, තව කි දෙනෙක් විද්‍යා
 ඉට අල්ලාගෙන

ආදරය වැඩි තම් මිනිහෙකුණේ හින්ස්
 එය උදාර මූල් පිටින් සිද්ධ
 පෙනිගහන්නේ මිනිස් ගතීයයි අපේ.
 ගොඹකි තම් ආදරය සිදින්නට
 අන්-කන්-හින්-කපා;
 ජ්‍යිතිය සිදින්නේ මිනිස් ගතීයයි අපේ.

පසුව ගැකෙමින්, වටපට බලමින්
 තමන්වමන් මහ හිරිකිතයෙන්
 කුරුයෙයකට ඇතා ගසා ඔහු
 මරුලුවේ මා ගොවයි, යක්ලට
 මිනිස් ගතීයයි අපේ”

ඇල්ලුමුණ් මා දුනා ආදරන්
 ගොඩුලා බිහු දුස දෙස
 යන්තිට ගියෙම් මම
 හිගන හැලි බස් කැපුනෙක් මෙන්.

2. පා පය

“නිත දරදුව් වී ඇහ සිහල මූන
පුරුමේ කරමෙට අන් පා ඉදිමුන
මිනි කදන් තැන්පත්තර ඇත්තේ
පාපකරමය අදරු යුහාමේ
තෑ හමන්නේ එහෙ පුලු ඇතින්තක්
එලිය ඉරක්වන් ජේන්ත සෙම තෑ
ඇතුළට ගිස මිනිගෙක් එත්තෙන් තෑ
වංගයිරියේ මං තැන්වුවෙක් යේ”

මය බිත කොවිචර වක්කඩ කැබුවන්
මං තිත තෑ වතුරට යටෙන්නේ
අතාත මෙනත ඔය තිස් උස්සන්නේ
දුනින් උහුට බැඳු වල් ගොඩලි
ගුහාව ඇතුලේ රහස්‍යක් ඇද්දේ
බඩන් වැපුන අප දුසට තොපෙනත
ආඩම්බරයෙන් එලියේ තිටියට
ඇගිල් පුරුණ් අතරින් රිංගායන
තොකියන රසයන් එහි ගැබුවිතදු
පාපය යායි තිබ අගුණ දමත ඔය
පුදුම යුහාවක් විභිජ බැඳුන්හට
මොලයේ දැන් තැලියනවා කැක්කම
ගැබෙන් ලදෙලේ දෙලදුක වෘගේ

“ගුහාව ඇතුලේ කිඩහන් ඇත්ති
මිනිමුතු, රන්මල පොදී ගහලාපු”

වංගයිරියේ මං තැන්වුවෙක් යේ
ඇතුළට ගිස මිනිගෙක් තෑ එත්තේ,
පාපයේ කදබද අදරු යුහාවට
මං කල්පුකලේ ඕඛි අත්ත බනයි

චිජ්‍රාල් සහඩ්ට්‍රාවච්චී

මූලු දේ

සලෙලුන් තුරුලට අරගෙන
සහසන වෙශගනක වත්නේ
දැකුලට ගෙන සහසවමින්
සදුකු ලම් වැඳුද ගන්න
දුගද හමුණ කුණුරෙයුම්බ
මූලික්කුවේ අදුර වත්නේ.

නිල්කැටියක් මෙන් පිරිසිදු එවක් පිටත පෙන්වුවද
බාරවතුරින් කුණුරෙයුම්බ වත්නේ
හොඳවම කෙලපුණු රේවය
මිබේ සිරුර පුර ඇත්තේ
කෘෂිල ගෙඩික අපිරිසිදුව්.

එන් වුවද
දිස්ස් ගණන්,
ඩිද්ධියේ ඇයේ අනිවෙලා
මිබේ සිසිල් සෙලුවෙන් බැස
ප්‍රවිසෝදු ලබන සැපන
මිබේ උණුසුම් පුසුම් වලින්
මෙහෙක් කළක් ලන් සැහසුම
සියල්ල හිස බිඛන් වගකි
බලාපාරෙන්තුව පුන්වුත.

යමුන්කර
කුරිරු ගනිය
මා අසලට දිව ආවද
පිළිගත ගැකීමුන්
සුදු වැල්ලක් මෙන්
එත් ඇත්තේ ලවන රසකි,
වෙශගනකගේ හාදුව මෙන්
මූලික්කුවන් සෙට
මිලදී ගතැකි.

මිබේ මූකුල් සිනාවලට
දුව්වා බ්‍රේ කතාවලට
රුවවෙන්නේ තැනැ කිසි දින
සෙංදරු ඇතේ මූහුණ බලා
ඇතේ සිනාවයි සානුසුම
මිබේ සිනාවයි මිරිගුව;

*

බලන්නේ ඇයි මා දිකාව;
කොල ඇයේ ඇති රකුසෙකු මෙන්.

2. සිතිවිලි සිහින

තාත්ත්වයේ දෙකම්මූල් වලට වැඩියෙන්
මල් යෙබේ කටිද අමමේ කගේ එය
මලින්නන් එහි උදේ රෙන් සෞයා උන්
අයි තිවුන් නොගත්තෝ පැණි ඇතැම් මල්

රතු
මතු
පැතු
සතු?

තාත්ත්වය පුවර සිට ගෙනා විසිනි
වැඩිය පුවදක් තැගෙයි පිපි සමන් මල්
කුරුලේලන් ටද මැරු තැනා පිතිටි කළු
පහල කොටසම වැසේ පිපුණු ගොඹුපු

වලින්
කුලින්
ගලින්
මලින්

“පුත්‍ර අල්ලනු එපා බලුගෙන කටු
අතුනකොන් පුවකරන්නව අමාරයි
මෙයේ කියමින් තවත් නොයෙක් දේ ගැනු
මා බැණුම් අසන්නේ මේ රෝස ගස

වසයි
විසයි
අසයි
නිසයි

එකම පදුරක හැදී එකම පොකුරක
අත්තාම් මල් මෙනි නිබේ පාට දෙකකින්
මෙවැනි දේ වෙත කරුණු නොදන්නේමු කට
රවතු නොදකා මගේ මෝඩකම ගැනු

දුපි
පිපි
දුපි
කිපි

මූකලානේ පදුංචිල කුරාථ අඩ
ලිදේ සිට සවස් වක්තුරාම දැයි කිරි
කට එදෙන්නේ කුදේද උන්ට ඒ කර
කටිද විකුණ් නිත උගෙන්නුව එක

බෙරේ
හැරේ
දැරේ
කරේ

වලාකුඩ අහයේ කුස නොයෙක් පැහැ ගන්
දේදුණුද කළාතුරකින් මටත් පෙනෙන
අතිලේලක් දිගුකලාන් එය එහිම කැහු
අතැම් විට කඩ වලාකුඩද මා දකි

නවා
නවා
නවා
නවා

මෙයින් වසරකට පෙර ආවිත් මලු
හාමුදුරුවේ ඇවින් කි දෙයකි ඇති
ගැහිරා දකමක ලකුණු එදු සිට මට
එදු නොයෙරෙයි තවම කියා දෙන්නකො

දීනේ
බනේ
දුනේ
අනේ

එදු කි දෙය සාදු ඇවිත් ඇතු
එයින් ඇගේ වැහුණු ඇයදෙක යලින් ඇරු
මග මෙන්ම ඇගෙය් ඒ තැයක පුග තෙම්
අයෙන් ජ්වලන්න කි වරක් මැං

නාද?
නාද?
නාද?
ණාද?

භාමිණී තෙමනාචිරණ්න.

තැනිගැන්මක්

පිපුනු කඹමල් වැකි වලාව යටෙයේ
උපුද බිජටි හැංගුනු මා වෙත
එතවා අද දුන් විදුලියක් මෙන්
මා සඳ පෙරන්වට වගේ

කුඩා කළ කෙළුමින් කුකර සෞයා ගිය
සැරි පෙනෙයි මල් නෙලා,
ප්‍රති සේල්ලමෙනි එහි
හැංගුනේ අපි එය

සෙවනැලි අතරේ හංකි හැංකි ගොයි
ලිඛි තීම නෙශ්බලා ඒ කැලුවේ
දිවිම් පැලක් මට දුර සිට ඉහිකළ
නාංචානෑන් දිය නැකිය කියමින්

අදරු පැල මට දැහැකළ සහයය
බලා දිවිවන් බියෙන් මා දිවි
නැවති වැටිලා සිටිම් මගේ ඒ
සිපුම් විදුලිය හදුසි අසියන්
වැටි මා සඳ දෙදෙරවන තුරු

වත්දුදු මහානාම.

සටන

රි යාමේ පිටිසර පාරේ මේ පහක රටේ ගම්මාන පැසි ගමනින් අදේදෙන බර ගැල්පෙළ සිනුනා, මා අවදී	බ ලා ක ලා
කටුද කියා මා තැන දන් නිදිබර මා හද ගෙනයන්	නේ නේ
දිඹිදු බලේ දුක් සිජින මවක මුද කිංකින් නද තිදි තිදි සිජ ඔසවා නෙනු දැලවා කද යන ගොනුනේ කුරුකඩ මුදු	එ න වා වෙනවා
කටුද අන් මා අමතන් මිකිරි රසික මහ අවුරන්	නේ නේ
ගැයෙන කඩින් කඩ ගැල්කර ගිනය කිසළ ලොවේ පැනිරි යන්නේ නිකිරි කඩයි රිය පැදෙන නදකි පසුව්ම වයුමකි යස සප	යන්නේ යන්නේ
රස ඇති තැන කටුදේ දන් නෙනාදන් තෙක් ද මා කැදවන්	නේ නේ
නිදි දෙමි දුව මුව සිජින මොනෙනාක ම තුනීවේ ය ගියේ දුක පහ කරවා හද තුබ අවුර පුදුවන් සිනවල,	රටේ පාලේ
අයි මා හද ඔබ යෙන යන් මා යන දෙස ඔබ තෑ දන්	නේ නේ
ගැල් ය ගිනය මා තතිකරමින් ඇත එපිට ගම්මාන විසිගෙක විට එහි දෝංකාර භඩ ඒ ති යම්ම මගෙ යවක	කර පුරු
මගෙ නදවන මැලුවී යන් ඕඛි වෙලාව යි මේ එන්	නේ නේ
තිදි බර මා හද යසලන්නව දේ සින පුලු. රල් එ ය වියෙ දුක ඇතිකර දියදම සිජිකර තිසළ ලොව තවම තිදි	අයි තිදි
සටන අපේ කෙලුවර වන් දිනුව, ඔබ, මා පසුවන්	නේ නේ

අතර මග

ම්, තාගරේ සිට ගෙදර
ආ නො ආ තකහනින්
ලිකෙන් එබේ රුව මතක
හින් තුව සියල් බර
තොටර එය මා පෝදුර.

ප්‍රෝමයේ තහු ක්‍රියා
චිත්‍ර ඔරලෝසුව
වැනි පොදුන් බේරු
පරිස්සම් කරගන්න
සාක්‍රුවේ ගැබිකර
හැකි සැරෙන් දීම්වෙම්

* * *

මිබේ ගෙට එක පාර
මේ අදුරු ගේවට යයි
කලා මදිරින් කැල
ත්‍රා එලි දුලුවුවා

* * *

දිකෙන් දුක් විදිමින්
ඉතිරි කළ මූදලන්
ඩිව මට අරන්දී
මගේ හද කුටිය තුල
ගැබිතකරුව ඒ නිලික
මගෙන් ලෙනුවුවා

* * *

පස් කන්ති, ඇල, වේලි
පසු කලුම් දුක්මනින්

* * *

අනේ අනු ! කමාවනු !!
ප්‍රෝමයේ සිභිවන
මිච් යවතුවාව

* * *

තද අදුරු ආසෙයි මට
ලිලමෙකුගේ උකෝනීය
වැනි පොදු එහෙ මෙහෙන්
වැවෙන සද්දය ආසේ

* * *

ල්‍රේනයේ සැනැසුමක්
ලැබුමට දෙදෙන අපි
යන ප්‍රිති ගමනට
අතර මග තැවතුම්
සලකුණක් දේ මේ
මධ්‍ය ගොගොර තැයේවු
චිබි කුඩාල් නිලික

මිමල විජයසුරිය.

සමාදී පිළිමය

හිමි, දේ පත්‍රුල් ඔබේ එකිනෙක උකුම්
පිවිදුණු තබිර යුවුල සේ, උපුකුරුව
කරුණා මෙන් පිටි ඉතිරේක අතහි
තවමන් සිසිල් කරවයි, මගේ දුවෙන

ම ත
අභි
ව ත
සි ත

සම්දුනි ගිමන්දිවනා, තීල් වලා
සිරිබර නොන් සහල කොසැල් නිමෙස
ද අත්‍යුල් තල දෙස ම බලම්න් උකුල්
මෙන්හවද, සිනන්නේ කොබලා අවට

බ ද
කදු
සදු
කදු

මලු මිනිසක එතු පිළියක් කැබලි ක
යෙන්තම් කොට සදා ඇද, මද මාන නො
ඇයි ශේ සෙවණේ, ඇයේ රජ මන්දිරය එ
මෙන්හවද කරන්නේ, හිමි තිවනවද අ

ප.
ප.
ප.
ප.

නාසා පුව අතර දිව යන එන
සලකා බලන බවුනි, ගෙන දේන
දෙස් දෙයි, එයට ඇසි පිය තො කෙලෙන
කිම සාමිනි, තිවනවද තිරයේ

හු ය ම
වි ය ම
ඇයේ ම
පැස ම

රුගය උතුරුවන ඇයේ කන් ඉදුරන්
ඉති තිගි වලුව මේ හැවි ඉඩ නොම දෙන්
පුරුහන රුවට හා තියට කොවුලුන්
නො බැඳී විදින ඕය සැප මා තැකූ දන්

නේ
නේ
නේ
නේ

පුවද මල් පොකුරු පිතිබර අවට
පුදුවන් වලා කදු, මක කදු මුදක
මිතිරයි, කුරුලු තද වන මැද කනා
හිමි, ඇයේ විද්‍යන්න ඒකද, පරම

ප ජේ
කැජේ
ඇ ජේ
සැපේ

කද පිස අතු පතර අතරින් කම්
මේ මද පුළු තු දැඟ සහලවනු
නොවදී සිවුරු කොනකුද කෙසෑගකුද
පදමයි, අනේ ඉන් නොසැලයි, ඕබගෙ

බ ය
ම ය
ද ය
වෙස

වන මල් පිපි මොජී බමරුන්	තා: දේ
අදෙගෙන මියිරි පුවැදන් තිබාටට හිමි, ඔබ තාසසට ඉන් වෙතසක්	වි දේ
තට තට සංවර්ය ඔබ මූණෙන්	තැ දේ
	පෑ දේ
මහ කදු තුරුල්ලේ වැනිරි අගර	ප පා
සුදු කදු-රුපු නගයි, පෙම ගී අනුග	රි පා
තත් වනයක හිමිද, තට නො යොලුවනා	දෙපා
අයේ එතරම් රසන් ඕස දෙසවතට	එ පා
රැක් වදුරෝහිය් තණ ගොමුවන් හිසට	කී ස
එක කොට උතාටට කියමින් අදර	බ ස
පෙම්පෙශන් සනසටන මුව කුරාලු	රස
නො බලන තිබට හිමියෙන් ඇදේද, තට	ර ස
අවුලේ තැවිල්ලන් විද සිසිලන්	වා සේ
ර ගන්දුර හිද වන සතුනුන්	අ සේ
මනිමින් පුද්ම යන එන තාසස	එ සේ
සම්වන් සැප, වදුරනු අපට ද	ප සේ

විමල් දිසානායක.

සුදු බිමිමල්

“ලුහුලන්නට බෑ.. උතුලන්නට බෑ ..”

හබ තැමින්,

ආදච පීපාසයෙන්

මලුවේ තිය මහ පොලව්,

සිංහල වැකි බිඳ සිප

ඡැවිනෝ නාවුම් පුවද තාකා,

රිකිරි, සුඩිං සිනා පපා,

විකි කරවයි සුදු බිමි මල්.

කැටුවුනු කිරි සේ

සැන්න් තැන

පිපි සැලෙන සුදු බිමි මල්

ආදර්ශයේ සුදු බිමි මල්

රු එලියේ පිපි පිපි

හදේ තුසර කැට

හද්වන පතුලේ සහවා, ගෙන

පිපි සැලෙනවා සුදු බිමි මල්.

2. තාගරය

විකාලයට තැංවු සෞඛ්‍යන් වගේ
පාර දෙපැන්නේ
අත්සට නීයවන ගොඩනැගිලි පෙනේ;
මරණයේ ප්‍රපාතයට
ඇ සඩ දී, බෙරිහන් දී
කත්‍රි දු ගෙන දීව යයි රථ වාහන.

කාලයේ ගංගාව වගේ
බස් යයි තාගරය කානුව

යකඩ පොලු වලින් රටා කරන ලද
කඹ්‍රවර කාමරවල
හිරවුණු ප්‍රාත්‍යන් පෙනේ
අඩක් විවර කවුලු වලින්
පැහැරෙන දුවිලි පවල තුලින්.

මදයක් කැඳි බොල් ගෝසා
විජිදි යයි තාගර පුරු.

ඉතුලට කැඳි වහල සිදුරු කොට
අම්රුවෙන් රිංගා යන දුම් ගොඩ
දුවන ඇත්මයන් තාගන
කටුක පුපුම් රැලි වාගෙයි.

යකඩ මැදුරු වල
යකඩ ගිනු සඩ
පියම් ලොවේ මලු මිනියට
වැලුපුම් ගිනිකා වැන්න.

යා පුත්තේ තකානාවදුයි
යන්නේ දුන් කොඩවදුයි
කිසි හසරක් දත්තෙන කැණුව
හදුවන් දියල ගිය මිනිසුපු
යකඩ අණට, කාන්දුම් වගේ
අවනන එ අද්දෙනවා
පුද්ගලිකන්වය පුදමින්.

වින්ස්ටන් කරුණාරත්න.

බබාලද ප්‍රෝමය

දෙර ඇරැකි කාමරේ
අන ඇතිව ඇගේ පොත,
පෙන්වමින්
සුදු දත් දෙපල
මා කමුවෙ සිටින ඔබ
ල් සුදු තැහැනියද?

මූල්‍යවරව දුවු දවසේ
පෙර සතර වසරකට
අශ්‍ය කුඩා දුරියක්ව
මට තෙපළ මිශ්‍රය බස්.

ඇගේ තිල්වන් දෙනෙන්
මා දෙනෙන් කා ගැටීණ
සුත්දරවු අශ්‍ය මිහුණ,
අතිනය
සමරවයි.

අශ්‍යෙන් මට
අශ්‍ය එහ
බස් රථයෙ කබල් කඩ
මූනා කැටක් ලෙසින් යුත්
කදුල් පිරි අය මුවන,
බැලිම් අවසන්වරව
පිරිය දෙමිනසින්.

බස් රථයෙ නැගුණු මා
'මම යකව තා ගියේ'
හැකිතරම් වේගයෙන්
කා ගැසීම්, දෙඩුමුලුව.

தில்லைநாதன்.

பாட்டு வேணுமா?

1. காமினியார் வந்து கவிபாடச் சொன்னுரே
ஆமென்று நானும் அசைத்தேனே—ஆமாம்பார்
கம்பஸ்வில் இங்கு கவிபாடக் காரணங்கள்
தேங்கியுண் டென்றே தெரி.
2. காதலுக்குப் பாவோ கருணையிலாக் காதலியின்
பாதரட்சைக் கோர்பாநான் படைப்பேனே—
சோதரர்தம்
வேதனைக்கும் பாட்டு விளம்பிடலாம் ஆனாற்போய்க்
காதகனைன் பாரோ கடிந்து.
3. காலமெலாம் அங்கிருந்து கண்ணலைத்க நண்பருடன்
கோலமெலாம் நாம்காணக் கால்கொண்டு—கோலாத
அன்புடனே எம்மை அரவணைக்கும் அம்மதிலின்
பான்மையினைப் புகழ்வேனே பாடி?
4. நித்திய நண்பனுய் நிற்கும் தலையவளை
வைத்துக் கவிதை வரையவோ—வன்மையாய்
மெத்தப் பலபேசும் மேதாவி சீவாவை
எத்தனை பாட்டில் எழுத?
5. எவரையும் போலவே பாவளை செய்தே
சிவர்மீது லோகே சிரிப்பான்—சிறப்பான
பாடல்கள் செந்தமிழிற் பாடென்றால் தாராளம்
பாடுவான் தரமாய்ப் பிக்லே.
6. இவரெல்லாம் உண்டு சிவரெல்லாம் உண்டு
நவமானா நல்ல நயங்களுண்டு—நீள
இதற்கெல்லாம் பாடல் இயற்றியே நித்தம்
நிதக்கலாம் நல்ல விதம்.

தில்லைநாதன்.

வருத்தம் மறந்திட!

1. கவலையற்ற வாழ்வெனக்குக் காட்டாபோ கண்ணு தில்லையொன்று நீர்மேலே திண்டாடல் போலே நிலையில்லா என்மனதில் நிம்மதியே இன்றி வலைவிழுஞ்ச மீனுணேன் வாதனையைப் பாராய்.
2. பார்க்குமிட மெல்லாம் பசுமை நிறங்கண்டும் சேர்ந்தே குவிந்திருக்கும் சிங்கார மலர்கண்டும் பார்த்துக் களித்திருக்கும் பான்மை மனதிலின்றிச் சோர்ந்தின் கிருங்கின்றேன் சோகத்தின் கண்ணீரில்
3. களங்கமிலா உன்முகத்தில் காணேன் கவலைதனை விளக்கமிலா என்மனதால் வேதனையே கண்டேன் அறிவோடு இவ்வுலகில் அன்பான வாழுவு சிறிதாதல் தாராபோ சிங்காரக் கண்ணா?
4. நினைத்தது வந்து நிறைவேற றினுலும் நினைப்பதை என்றும் நினைவால் நிறுத்தி நினைப்பேன் இதையென்று நிர்மாணம் செய்யும் வினைத்திறன் இல்லாமல் விண்போனேன் கண்ணா?
5. நல்லதே எண்ணீட நிம்மதி வாழுந்திட வல்லமை பெற்று வருத்தம் மறந்திட எத்தனை துண்பமும் ஏற்று மகிழ்ந்திட இத்தறை மீதில் இயல்புகள் தாழையா?

நாதன்.

கனவாய்ப் போனதே !

காதல் தகித்துக் கனலாக்க உள்ளமதைக்
காததிருந்தென் அங்கே கண்ணி வரவுக்காய்.
கண்ணில் ஒளியின்ன அன்னநடை போட்டு
மண்ணிலே காலுான் றி மங்காத அழகோடு
கண்ண முகி வஞ்சாள வண்ணமயில் போலே.
பெண்ணேநான் உன் நேடு பேசிட வேண்டுமென்றேன்.
சிரித்தாள் மெல்லச் சிந்திடும் முத்தென
சிலிர்த்ததென் மேனி பலித்தது நினைவென்று.
பெண்ணே எந்தன் எண்ணம் சொல்வேன்
பின்முயே ஏன்றால் பொறுப்பாய் என்றேன்.
ஆகட்டும் என்று ஆட்டினால் தலையை.
வேகமாய்ச் சொன்னேன் வேல்விழியே உன்மேன்
காதல் மிகக்கொண்டேன் ஆதலினால் வந்தேன்
சோதனை வந்தும் வேதனை விளைவால்
படிக்க முடியலீ துடிக்கும் மனதால்
முடிவாய்ச் சொல்வேன் முத்தமிழ் மீதாகை
என்தமிழ் உள்ளளவும் உன்னை மறவேன்
உன்மொழி எதுவோ உரைப்பாய் என்றேன்.
அங்பரே உம்மீது என்னையும் மீறி
முன்னமே நாட்டம் என்னுடை இதயம்
கொண்டது என்றாள் குனிந்த தலையோடு.
உண்டது எந்தன் உள்ளம் களிப்பை
ஆராய்ச்சி பலித்த ஆக்கமிஹஸ் போலே
ஆரா மகிழ்வால் ஆடினேன் பாடினேன்
இருவர்க்கு அங்பு ஒருமிக்கத் தோன்றுமென
பொருளின் இலக்கணம் பொருத்திய முன்னேர்
மொழியின் உண்மை முழுவதும் மெய்த்திட
அழிவிலா இன்பத்தின் ஆழியில் வீழ்ந்தேன்,
கணக்கிலா மகிழ்வோடு கணகள் திறந்தன
கண்டது யாவும் கனவாய்ப் போனதே.

M. P. இராசநாயகம்.

அன்பு

1. அன்பும் அருளும் ஆட்சி புரியின்
இன்பம் பொங்கி இன்னல் திரும்;
வம்பும் சூதும் வையத் துள்ளே
எம்மை என்றும் சேரா துண்மை.
 2. வன்மம் என்னும் வல்ல ரக்கன்
சென்ம நோயே போல நம்மை
அல்லும் பகலும் தியச் செப்வான்
வெல்ல வேழி காண வேண்டும்.
 3. காதி ருந்தும் கேள்வி யின்றிக்
கண்ணி ருந்தும் பார்வை யற்றுப்
பாரி னுக்கே பார மாகும்
பாவி யாவான் அன்பி லாமை.
 4. வைய மேயோர் ஆழி யாகும்
மையல் வாழ்வு ஒட மாகும்
இன்ப துன்பப் புயலை வீசும்
அன்பு அதிலே துடுப்பு நேரும்.
 5. பொய்கை நீரின் தன்மை போலச்
செய்கை யாவும் வண்மை யாகுக
கரிய மாழுகில் சொரிய மாறுபோல்
உரிய தொண்டுகள் அன்பால் ஆகுக.
-

ந வி வி.

பல்லினித்து நீ வருவாய் !

கொட்டென்று விழித்திருந்து கொள்ளாமலே நித்திரை
பட்டம் பெறப் படித்துப் பண்ணீயது என்னத்தை? விட்டிட்டுத்
தைக்கும் விழியா ஜோ! தயங்காமல் போவோம்நாம்
ஹூக்கொள்று என்றால் ஹந்தானைக்குக் கைத்திடுதோ?
புத்தகத்தைப் புரட்டுகிறும் பொழுது விடியுமன்
கத்தைக்கத்தயாப்க் கடதாசி பைல் கொண்டு
முத்தமிடும் வளைவை முயல் நடையில் கடந்து சென்று
எத்தனையோ யுகங்கள் ரெபெரன்ஸ் லீபிரரியில்
படிக்கின்றும் நாலுந்தான் பார்த்துவிட்டால் அழகாப்
நடிக்கின்றும் தெரியாதவளாய் நயம்மிரிர நல்லாக
அடுத்த வகுப்பு ஆரம்பம் என்றுமணி அடித்துவிட்டால்
சுடுக்குஸ்ரல் ஒடித்துச் சுறுசுறுப்பாய்ப் போகின்றும்; நானே
கொப்பியைச் சுருட்டிக் கைக்குள மடித்தவண்ணம்
கப்படியில் ஆவலாய்க் காத்திருப்பேன் தப்பாமல்
கண்ணலுக் குனையைழுத்துக் காசந்தான் நான்கொடுத்துச்
சண்டி இறுகிவிட்ட 'சொக்' பால் குடித்திடவே; நீயோ
எமாற்றியே விட்டிடுவாய், எதுதான் ஓானாலும்
சோராதே யெனகினைத்துச் சம்மதமா கூடவரவெனப் பாவேற்றியிப்
படித்திடுவேன் உன்மேல் பரப்பட்டில் வீற்றிருந்து
ஒடித்திடுவாய் கழுத்தை ஒப்பாரமாய்ப் பிடிக்கவில்லை
நடத்தைப்பன்று, நபமாக மார்போடு அணைத்தவண்ணம்
அடாத்தியான புத்தகத்தை; அததுடனும் விடமாட்டேன்
அழுங்குப் பிடித்திட்து அடியடியாய்ப் பின் தொடர்ந்து
களங்கமில்லை வந்துவிட்டால் கண்டிக்குப் படம்பார்க்க
விடுதிக்குக் கூட்டி. வந்து விட்டிடுவேன் ஒழுங்காக
தடுக்காதே என்பேன் தயவில்லாமல் கெடுத்திடுவாய்
சைக்கோ எனக்சொல்லிச் சிரித்திடுவாய் தெரியாமலாமும்
வைக்காதீர் அடியென்று வசையெல்லாம் கக்கிடுவாய்
கலைக்கழகத்துக்கு நாமெல்லாம் காதலுக்காய் வரவில்லை
தலைப்பானது படிப்பெயனத் தம்பட்டம் அடித்திடுவாய்;
போகட்டும்,

அடுத்து வரும் சோதனையில் அடிப்பாய் நீ பெருங்குண்டு
தடுக்கிடாமல் நானே தாராளமாய்த் தேறிடவே தடுக்கிழந்து
'பறல்ரேற்றட்' டாகி யென் பக்கம் பல்லினித்து நீ வருவாய்
பக்குவமாய்க் கொடுத்தனுப்ப என்மனைவி பார்த்திருப்பாள்
செருப்போடு.

ராஜபாரதி.

‘முட்டை’ விடு தூது.....!

1. கட்டி விடுக்கிற் கதவோர மூலைக்குள்
ஒட்டி மறைந்தாரும் வட்டவுடற்—பெட்டகமே!
நெட்டுயிர்த்தே நன்னிருட்டில் நீளக் குறட்டைவிடும்
பெட்டையவள் காதிற்போய்ப் பேசு:.....
 2. என்னைக் கடித்தே எடுத்த இரத்தமதைப்
பொன்னைப் பழித்தாள்தன் பூவுடலில்—சின்னக்
கொடுக்காலே குற்றிக் கொடுத்தயரத் தூங்கல்
அடுக்கா துனக்கென் றறை.... ...
 3. மின்னுடலில் என்னுதிரம் மேவியதுங் கண்ணான்
தன்னுடைய வெண்ணாந் தலைக்கேறும்! —வண்ணமகள்
ஏஞ்சிற் கடித்தே நினைப்பூட்டி யன்னைக்
கொஞ்சப் போ வென்றிடித்துக் கூறு.....
 4. கிள்ளாமற் கிள்ளு; கிளுகிளுப்பை மேற்கச்சை
உள்ளாலே ஊட்டு.....உங்காளக்—கள்ளிகடை
வாயல் திறந்தே வருவாள் எனைத்தேடிப்
போ.....அப்பா! ஊராமற் போ.
 5. சொட்டும் பனிகுளித் துச் சோர்ந்தங்கே சிற்பாளை
மட்டும் கடிமாமா மாமியரைத்—தொட்டாயேல்
கெட்டுவிடும் எம்கூத்து ; கேட்டுக்கொள் புத்திமதி!!
எட்டிநட தூதுக் கியைந்து.
-

ராஜபாரதி

பானுக்குப் பத்துப் பாட்டு

1. பார்த்துக் கடித்தாலும் பல்லுடைக்கும் பாணே ! எம் சோற்றுக் கிணையோ, நீ சொல் ?
 2. சம்பலும் நீயும் சதிர்தியாய்க் கூடிப்பின் வம்புசெய வந்திடுங்கான் வாய்வு !
 3. கல்லீப் பழிக்கின்ற காய்ந்தபான் துண்டே உள்ளே புகுதற் (கு) உடை.
 4. பருப்புச் சொதியால் பதமாகும், உன்னைக்— கொதுப்பப் பெருக்குங் குடல் !
 5. கட்டிரெய் பூசிக் கடித்தாலும் உள்ளாக்கில் ஒட்டுவாய் வேண்டாம் உறவு !
 6. சாப்பாட் டறையின் சருகே ! வளருடம்பைக் காப்பாற்று வாயோ கரைந்து ?
 7. வெள்ளைத் துரைக்கு விருந்தாதல் விட்டென்னைக் கொல்லவா வந்துற்றுய் கூறு ?
 8. போற்றைத்தீ யாலும் பொசுங்காத உன்னுருவுஞ் சீரணிப்ப தெவ்வாரே செப்பு !
 9. நல்லோ ருணவென்று நான் கொள்ள என்பல்லீத் தள்ளாட வைத்தாய் தகர்த்து !
-

ராஜபாரதி

ஆணையிடு.....தாயே !

1. தமிழன்னுய் ! என்னம்மா !! உன்னைக்குத் தலையரிந்து தருவேன் ; என்விழிநீ வேண்டு முளிகுருட னானாலும் பரலாயில்லை.....
முத்தகுடிப் பெருமகளே ! ஈவேன், என்னை உமிழன்லை உண்ணென்றால் உண்பேனுன்னை உலகறிய வைக்கின்ற பணிக்கே நின்று பழிபாவம் வந்தாலுங் கொள்வேனிந்தப் பாரைதிர்த்து நின்றாலும் பொருது வெல்வேன்.
2. நெஞ்சத்தைப் பிளங்குதுள் இதயமீது
நெருப்பிட்டுப் பொசுக்கென்றால் உடனே செய்வேன் மஞ்சத்தை விட்டுப்போய் முட்பாய்மேலே
மல்லாக்கப் படுவென்றால் மனதாய்க் கொள்வேன் நஞ்சத்தை உட்கொள்ள ஆணையிட்டால் நாவாரக் குடித்துநமன் கையைச் சேர்வேன் ; வஞ்சித்தே உனைத்தாழ்த்தும் வீணர்மாய வாள்தீட்டி வீசாமற் சாக மாட்டேன்.....
3. பெற்றவளே ! பெருஞ்சங்கம் வீற்றிருந்து
கற்றவளே !! கலதோன்றி மணதோன்றுக் கால் உற்றதனிப் பண்பாட்டால் உலகமெல்லாம்
உணர்வடையைச் செய்தவளே.....உன்னைச் சின்னப் பெற்றியினர் ஒறுத்தாகின் பிடிபோகும்
பேய்க் கூச்ச விடுவோரைப் பிளங்குது தீய்க்கும்
செற்ற விழி காட்டம்மா சென்னிதாழ்த்திக் கேவடியுட் புதைக்கும்யாம் சிரித்து வாழு.

கா. சி.

பஸ்லோடு போயிற்று

யன்னவிலே அவரும் வீதியிலே நானும்
நான் அவளோப் பாத்தேன், அவள் என்னைக்கண்டாள்.
நாணத்தால் பேரலும் கடைக்கண்ணே பார்வை
இடைக்கிடையே நேரே!
வளர்கின்ற அன்பிற்கு வகைசொல்லாமோ?
மைவிழிகள் இரண்டு மயக்கிபவன் உள்ளத்தை,
இஃதென்ன விந்தை?

எவன் எவனே ஏற, யார்யாரோ இறங்க
இடியது வண்டி வெறிச்சோடியது வீதி

வீதிபல உண்டு, ஆக்கே வண்டி பல செல்லும்.
போவதற்கே யாவும்.
பார்த்துக் கொண்டே நின்றால் புழுதியிகப் படரும்.

G. K. HATHTHOTUWEGAMA

CONSCIENCE

Swift white night
Swarming mind into eyes
Blinding shapes of light
That turn their whiteness in.
How darkness leaps in the hollow !
Memory stalks the night, and gawky trees
Jump at lightning.

Heaving the monumental moments
Will the sun run ?
Recollections bulge on today's
Questioning wonder.

Light that brings
Torture of sight,
Loud flare of memory
Searing thro' wisps of dream,
Museling into fragile wombs of thought, breed
Tomorrow's unending yesterdays,—
In the hollows of no slumber
The hounds of night perpetually
Round the thoughts that cannot wander.

Oh wisp of dream,
Shining, golden moth
On wings of mountain scale,
From burning mountain—
Fall ?

No fear of knowledge
Tuft in the throbbing foot ;
Only a broken stuff of wing !

If,
On the rainbow, shoulder-sky I stood
When the rains came,—
Naked and glistening—

As if I had leapt desire itself,
And lightning struck.....
And all the heaving future of a vasty sky
That could fill the several suns of my imaging,
Slit in shivers.

Swiftly the colours fall
Like broken glass.
Oh eyes
Running in to mind,
Desire going white to the gills,

For memory had forked the night :
Dark as white—
Fear dogging knowledge,

A clump of bone revealed in light,
Naked and glistening in the rain.

AN ELEGY

When first you opened that door
And wished me in,
I didn't know that you were so,—
And I was no gay wind.

Yet, I thought, being so mustered in
You had something in store.
And soon I sly-ed underway
Thinking I were a venous spring.
You were full of it then ?
Is that why you opened the door ?
I don't think you should think it sore
That I did not give in to you gaily,
Even if you had held yourself, once, liberally.
What you hoarded was a dry water-trough
Bedded in a hollow; perhaps, you know that best.

If my guilty presumption could not gush forth,
I try yet to believe that, at least,
I had dropped some starch
Into that receiving thing,
Perhaps that's why I did come at all—
Despite your graceful invitation.
I liked the way I bleded you ;
The chalky creep seemed a gentle nerve.

Now you are filled with it—
Grains of solid grave earth
Heaped upon in monumental courtesy.
But what bites me still
Is my discovery, how late it was :
I was not even the use of a tooth-paste tube
That greeted you daily.
I think I loved you little,
And you could not love me more.

We both had a charity, that's what,—
Having less and less to give.

It shouldn't surprise you that I should say this
So pat.

I might also say our meeting was a dry joke,
And crack this in the still small voice.
What a hollow think to say
I wish you were more gay.

Even so
I could blow a pipe to the wind,
And swell still a timely echo.
But, somehow,
I can't help wonder, why
I want you,—so much, no more.—
Even more and more.—
And what a hollow thing, to say.

SPARLING DE COSTE

OF CURVES

The ancient Arab word for 'sine'
is one which also means
the well-known curve of
Eve's breast.

It's as if the maleness
of the the straightest ienl
achieves design
and the significance
of tangency
only once :
with the perfect curve's
one caress.

THE GIRL AT THE LIGHTED WINDOW

The ancient wood, your passion, and your pain,
Philomela, could not come again ;
The fauns have faded from the moonlit glades
Released from the compulsion of the flutes
And the pattern of their dance ;
Satyr hooves that drummed among the shades
Are heard no more ; the dance or trance
Revives amid night's gossamer
Smoke, satyrs and nymphs have come
Among the screens and shaded lamps, are old and dumb.
Perhaps in a fitful calm at three o'clock you'll see,
Pendant by one claw from the waning moon,
A wild demented bird with staring eyes—
Do you hope still, usurped or obsolete ? Philomela,
Return with your look of yearning, such a look of unshed tears,
Glide, whirl, and posture, under the chandeliers.

POEM 41

Nettled by need, my blood in sick ferment,
I'd fed on dreams of ample allurement :
Feared fruition of flesh, feared commitment
To aftermaths of weary questioning ;

Bread in a sunlit garden of the south,
Nimble with youth, your form and feature
Remind of tenderness ; in you the creature
Dances a deft pattern of careful nurture—

Denying easy trances of the flesh,
You call my eyes to widely drink the giving
So full in yours ; then kiss and caress thriving
Reveal the word made flesh, the end of striving.

SUSANTHA GOONATILAKE

MORNING

I get up
With the heat of buttered bread
In my head.
And thoughts of rancid women cringing in my lane

But what a lane!
What vision
Skim the dawn.
A bird here, a twitter there,
A cloud unfolds the lawn.
And in my eyes, what dreams shape!

See how her hips shake.

MINE

Man : He had a Blackness
Like a coal-worker beating a penitent earth,
To collect those rages of fires of Hell.

Ghost : 'I did not understand the blackness
Frightening,
Into shivers, the ignorant child.'

Man : He did not feel the green-ness
Which lay above, which loved, fondled,
Blue heavens, many beyonds him.

Ghost : 'But my reach plunged into a heart
Of earth, from which was grasped
The breathless, brittle life,—mine.'

FORM

Niobe, the leaves are waving your distracted hair
In the tossing wind, bare
And rivers are running in moan
From world's eye and groan ;
And eagles rise to destroy.

O man look up ! pale and strung,
And woman cry, in all this wrung.

But how lovely the forms
Hung in the air,
By soft circles of vulturing bird's lines :
At least a destructive pattern
Unindividualistic, woven and won.

GAMINI SENEVIRATNE

TO GRANDMOTHER

LETTER FROM MOTHER

They got him as he grinned with pleasure
And wiped his hands and turned and settled down
With a wink at the envious empty whom the post
Brought no communion,—with his packet, turning home.
They made a hell-hole of his mouth, and no mistake.
The teeth went with the brain, and the black
Burnt-out gums shrank like a socket sunk
To hold another eye, as night descended
On his brow.

It was the surprise hit him.
As the letter fell. They saw his fingers stiffen
With fierce possession on the grass ;
He trembled as he fell, and gripped the earth
With final heave of thigh, and someone cried,
' Ride hard, Jim Oedipus, before she takes you in ! '

M. I. KURUVILLA

SLAUGHTER OF THE INNOCENT

She watches her reflection with perfect stance-
Innocent fool, making her debut for the grandees.
The big eyed tomcat watches and moans.

In the halls of merriment sit the darkeyed men
Nodding to ladies with their effervescent lust.
The big eyed tomcat watches and moans.

Amidst the raucous noises drippings on the silence
Of the flesh. She has come back with the gridiron
On her loins. The big eyed tomcat watches and moans.

Innocence will become strong with indifference.
That is the rule of the disenchanted.
Let dull eyed eunuchs raise monuments for innocence.
Let the big eyed tomcat watch and moan.

N. C. WICKREMESINGHE

SPEECH

He collects his thoughts
And carefully strings them together.

When the moment comes
The string snaps.
His voice falters

And he delivers to his hearer
Fragments
Of repressed feeling.

JOY

Lake shadows edged
With a trellis-work
Of trembling ripples.
Messages of joy
Ebbing out of the dark shadows.
Jubilant waves escaping
From a core of darkness.

Visit - - -

KANDY TEA STORES

For

Textiles, Tea, Foot Wear, Wrist
Watches, Fancy Goods, Sundries Etc.

TRY ONCE AND BE CONVINCED.

2 & 11, BROWNRIGG STREET,
KANDY.

Tel: 7193

*The Finest Complement you can give your
personal appearance:-*

MEN'S TAILORED-TO-ORDER
SUITS

VISIT

RANASINGHE'S
18, COLOMBO STREET,
KANDY.

Phone: 7111

Grams: 'Sinhas'

Play Better

at

Less Expense

SELECT YOUR SPORTS EQUIPMENT

from:—

DIANA & Co., LTD.

24, WARD STREET,
KANDY.

Phone : **573**

Tele :— 'Diana'

- FOR UP-TO-DATE
- PHOTOGRAPHY
- CONSULT

**STUDIO PHOENIX,
KANDY.**

Dial **633**

Please

Our

Patronise

Advertisers

Lyon Cafe

for people of

Good Taste

Phone 7073 KANDY.

If your question is Photography

* ROLLEIFLEX * ROLLEICORD

and many other varieties for Amateurs

* MOVIE CAMERAS

TO SUIT ANY CLASS

Inquiries from :-

MALLIKA STUDIO

(Studio & Out-Door Photographers)

Dealer in Kodak, Gevaert, Agfa & Ilford.

Dial **7065**

- KANDY.

